

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

**Pericopa Apostolică la Duminica a VIII-a
după Rusalii**

Vă îndemn, fraților, pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos, ca toți să vorbiți la fel și să nu fie dezbinări între voi; ci să fiți cu totul uniți în același cuget și în aceeași înțelegere. Căci, frații mei, despre voi, prin cei din casa lui Hloe mi-a venit știre că la voi sunt certuri; Și spun aceasta, că fiecare dintre voi zice: Eu sunt al lui Pavel, iar eu sunt al lui Apollo, iar eu sunt al lui Chefa, iar eu sunt al lui Hristos! Oare s-a împărțit Hristos? Nu cumva s-a răstignit Pavel pentru voi? Sau fost-ați botezați în numele lui Pavel? Mulțumesc lui Dumnezeu că pe nici unul din voi n-am botezat, decât pe Crispus și pe Gaius, Ca să nu zică cineva că ați fost botezați în numele meu. Am botezat și casa lui Ștefana; afară de aceștia nu știu să mai fi botezat pe altcineva. Căci Hristos nu m-a trimis ca să botez, ci să binevestesc, dar nu cu înțelepciunea cuvântului, ca să nu rămână zadarnică crucea lui Hristos. **I Corinteni I, 10-17**

Evangelia la Duminica a VIII-a după Rusalii

Și ieșind, a văzut mulțime mare și I S-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor. Iar când s-a făcut seară, ucenicii au venit la El și I-au zis: locul este pustiu și vremea iată a trecut; deci, dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate, să-și cumpere mâncare. Iisus însă le-a răspuns: N-au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce. Iar ei I-au zis: Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești. Și El a zis: Aduceți-Mi-le aici. Și poruncind să se așeze mulțimile pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești și privind la cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulțimilor. Și au mâncat toți și s-au săturat și au strâns rămășițele de fărâmituri, douăsprezece coșuri pline. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii. Și îndată Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țarmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor. **Matei XIV, 14-22**

”Dați-le voi să mănânce” – Matei XIV, 16

În pericopa evanghelică a Duminicii a VIII – a, după Rusalii, Sf. Evanghelist Matei ne amintește una din minunile Mântuitorului care au impresionat mulțimile.

Era în al doilea an al activității Sale mesianice, când Mântuitorul, fiind în ținutul Capernaumului, a aflat vestea tristă a tăierii capului Sf. Ioan Botezătorul, de către Irod Antipa.

Întristat fiind, Mântuitorul, se urcă în corabie, împreună cu ucenicii Săi, străbate

apa lacului Ghenizaret și se retrage în ținutul Betsaidei, în loc pustiu. Dar, nu a fost chip să rămână neștiut și necăutat de mulțimi de oameni. De prin cetățile din jur s-au adunat oameni mulți, venind la El cu dorința de a-L asculta și a-I spune suferințele lor: „Și I s-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor”. – Matei XIV, 14 . Se făcuse seară și lumea era obosită și flămândă trupește. Satele rămăseseră departe și oamenii nu aveau mâncare. Iată însă că au venit la Iisus ucenicii Săi zicând: „Locul este pustiu și vremea iată a trecut; deci, dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate, să-și cumpere mâncare” – Matei XIV, 15. Iisus, însă le-a zis: „Nu trebuie să se ducă. Dați-le voi să mănânce” – Matei XIV, 16. Ucenicii fiind mirați i-au răspuns: „Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești. Și El a zis: Aduceți-mi-le aici!” – Matei XIV, 17-18. Apoi, după ce a poruncit oamenilor să se așeze pe iarbă, a luat cele cinci pâini și căutând la cer a binecuvântat și frângând le-a dat ucenicilor. Au mâncat toți și s-au săturat, iar cei care mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și copii.

Pâinea a fost și va fi întotdeauna absolut necesara vieții. Ea constituie hrana noastră cea de toate zilele. De aceea și Mântuitorul, când ne-a învățat cum să ne rugăm ne-a îndrumat să cerem nu „hrana” ci „pâinea”. Aici nu este vorba numai de pâinea făcută din grâu, ci mai ales de pâinea spiritual, care este hrana sufletească.

Înmulțirea pâinilor în pustie preînchipuiește jertfa Euharistică, care se va repeta în Sfânta Sfintelor până în veacul cel din urmă. Dragostea Mântuitorului a fost atât de mare, încât ne-a lăsat nu numai învățătura Sa sublimă în Evanghelie, minunile și pilda vieții Sale, ci a instituit Taina Sfântă prin care El însuși e pururea cu noi și se jertfește pentru mântuirea noastră. Aceasta a făcut-o în clipa ultimei seri petrecute cu ucenicii Săi, la Cina cea de Taina, când luând pâinea și paharul le-a binecuvântat și le-a dat lor zicând: „Aceasta să o faceți întru pomenirea mea” (Luca XXII, 19).

Ascultând acest „testament” al Mântuitorului, Sfinții Apostoli și Biserica au continuat să

săvârșească neîntrerupt cele ce Domnul a rânduit la Cina cea de Taină. Sfânta Liturghie este deci Cina Domnului. Pâinea și vinul ce se aduc ca jertfă la Sfântul Altar, sunt însuși trupul și sângele Domnului Iisus care se dau ca „hrană cerească spre iertarea păcatelor și spre viața de veci”. Dragostea pe care a arătat-o Mântuitorul la înmulțirea pâinilor în pustie, se revarsă mereu nemărginit prin Sf. Euharistie asupra oamenilor. Iisus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii, ne împacă și pe noi cu Dumnezeu prin Sfânta Sa jertfă fără de sânge.

Sfânta Împărtășanie este condiția esențială pentru mântuirea sufletelor: „oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fii vinovat față de Trupul și de Sângele Domnului. Să se cerceteze însă omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar” (I Corinteni XI, 27-28). Se cade așadar, când ne împărtășim, să dezlegăm legăturile patimilor și păcatele noastre, curățindu-ne prin baia Spovedaniei. Numai cu o astfel de pregătire ne putem apropia „cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste” de Iisus Hristos “pâinea vieții veșnice”. Cunoaștem că Mântuitorul însuși, înainte de a rândui chipul jertfei Sale tainice, a luat pâinea în mâinile Sale cele fără de prihană și „a mulțumit și apoi, sfințindu-o și frângând” a dat-o Sf. Apostoli. După chipul acesta și noi avem datoria să mulțumim Lui Dumnezeu pentru toate binefacerile de care ne-a învrednicit.

Așadar, vedem că minunea înmulțirii pâinilor în pustiul Betsaidei este icoana Sfintei Împărtășanii, pe care Mântuitorul a instituit-o în joia Patimilor, spre mântuirea noastră. Prin rugăciune să ne apropiem și noi cu credință și cu dragoste de hrana euharistică. Să primim cu vrednicie „Trupul Domnului cel ce se mănâncă pururea și niciodată nu se sfârșește”, recunoscând jertfa cea mare și sfântă pe care a adus-o pe cruce pentru mântuirea noastră. Ori de câte ori ne aflăm în fața Sfântului Altar, pe care stă Fiul lui Dumnezeu și ne așteaptă să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Său, să fim cu un cuget și cu o simțire și să preamărim cu o inimă și cu o gură „preacinstul și de mare cuviință numele Său.”

După pilda strămoșilor și a părinților noștri, urmând șirul mare al dreptilor și al sfinților, care au alergat și s-au împărtășit din acest izvor al harului, să ne apropiem și noi de El și să gustăm că „Bun este Domnul și în veac este mila Lui!” **P.C. Pr. Viorel Dimian**

sursa www.revistaortodoxa.ro

Duminica migrantilor

La 18 august 2013, la nivelul Patriarhiei Române, va fi marcată Duminica românilor migranți.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, prețuind mărturia creștinească și românească a fiilor și fiicelor

duhovnicești care lucrează sau studiază în străinătate, în ședința sa de lucru din 25-26 februarie 2009 a luat hotărârea ca, în fiecare an, prima duminică după sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului (15 august) să fie celebrată ca Duminica românilor migranți, această duminică fiind înscrisă în calendarul bisericesc la rubrica Date Importante și inclusă în programele liturgice și pastoral-misionare ale fiecărei eparhii.

Grija Bisericii Ortodoxe Române pentru românii din afara granițelor se reflectă și prin cele 13 eparhii (10 eparhii funcționale, la care se adaugă cele 3 eparhii reactivate în Basarabia), deservite de aproximativ 750 de clerici, după cum ne-a transmis pr. Ion Armași de la Sectorul Comunități Externe al Patriarhiei Române.

Comuniunea și ajutorarea frățească – izvor de bucurie

Mesajul Preafericitului Părinte DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, adresat cu ocazia Duminicii migrantilor români, 18 august 2013:

Duminica românilor migranți, care muncesc sau studiază în străinătate, este pentru noi prilej de a transmite, ca în fiecare an, un mesaj părintesc de binecuvântare tuturor credincioșilor ortodocși români din diaspora.

Criza economică actuală ne cheamă la mai multă comuniune frățească și ajutorare reciprocă, adică la mai multă unitate. Într-o lume aflată în proces de globalizare rapidă, oamenii caută în Biserică un reper major de speranță, de continuitate și de conservare a identității spirituale și culturale, etnice sau naționale.

În acest sens, prin lucrarea sa misionară în țară și în diaspora, Biserica Ortodoxă Română cultivă valorile și faptele bune născute din credință, ca mărturie a comuniunii omului cu Dumnezeu în viața prezentă și ca speranță și pregustare a vieții veșnice din Împărăția Preasfintei Treimi.

Drept mărturie concretă a comuniunii, cooperării și afirmării demnității noastre ortodoxe românești, cu bucurie vestim românilor ortodocși din diaspora că, în prima parte a anului 2013, au fost finalizate lucrările la fundația (infrastructura) Catedralei Mântuirii Neamului, aceste lucrări fiind susținute de mulți clerici și credincioși din țară și de unii credincioși ortodocși români din diaspora. Avem speranța că, împreună, vom reuși să continuăm lucrarea aceasta pentru a duce la bun sfârșit un proiect, care este în același timp o necesitate practică și un simbol al credinței și demnității poporului român profund religios.

Totodată, prin proclamarea de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a anului 2013 ca An omagial

al Sfinților Împărați Constantin și Elena, Biserica noastră îi prețuiește în mod deosebit pe Sfinții Mari Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și Elena, ca promotori ai libertății religioase și susținători ai Bisericii. Lumina credinței lor, a multor ctitorii și fapte creștine realizate de ei, a fost peste veacuri, și este și azi, un îndemn puternic pentru a iubi pe Hristos și Biserica Sa, dar și pentru a promova demnitatea persoanei umane și binele comun, spre slava lui Dumnezeu și mântuirea oamenilor.

Felicităm pe toți ierarhii și pe toți slujitorii Sfințelor Altare din diaspora română pentru lucrarea lor pastorală și misionară, de păstrare și cultivare a credinței creștine ortodoxe, a spiritualității și identității românești. În acest sens, de mare valoare și necesitate este lucrarea lor spirituală și culturală cu o mulțime de copii și tineri români, mai ales în taberele de vacanță organizate anual în diaspora și în România, pentru a vorbi și simți românește.

Cu prilejul Duminicii românilor migranți, ne rugăm Milostivului Dumnezeu să vă dăruiască tuturor, iubiți români viețuitori printre străini, sănătate și mântuire, pace și bucurie!

În mod deosebit, vă îndemnăm să cultivați credința și speranța, dragostea frățescă și întraajutorarea, și să prețuiți spiritualitatea și tradițiile frumoase ale poporului român, oriunde v-ați afla!

Cu multă prețuire și părintească binecuvântare,

† DANIEL

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române .

Sursa: www.basilica.ro

Pâinea în Ortodoxie – Prescura

De-a lungul secolelor și civilizațiilor pâinea a reprezentat unul din elementele de bază în alimentația omului. Din cele mai vechi timpuri și până astăzi utilizarea pâinii este înrădăcinată în memoria fiecărei comunități, influențând și reglând viața omului și orice altceva are legătură cu ea.

Binecuvântarea prescurilor

Utilizarea pâinii este esențială atât în Biserica creștină, cât și în cultul ei. Încă din timpul Noului Testament, mai exact din momentul Cinei cele de Taină, Domnul ne-a dăruit Sfânta Euharistie, binecuvântând, sfințind și împărțind pâinea ca fiind în chipul și în locul

Trupului Său. Legătura dintre Trupul lui Dumnezeu și pâine nu una dochetistă și strict formală, pentru că întregă pâine se preschimbă în Trupul lui Hristos. Din

momentul în care ni s-a lăsat această Taină de către însuși Hristos, Biserica folosește pâinea, anume prescura, din care se extrage Agnețul – care în scurt timp se va preface în preasfințitul Trup al lui Hristos.

Prescura și-a primit numele de la obiceiul credincioșilor de a oferi Bisericii cele necesare pentru săvârșirea jertfei nesângeroase (pâine, vin etc); cuvântul prescură provine de la grecescul *prósforo* și înseamnă jertfă, ofrandă, aducere sau punere înainte. Prescura este o pâine rotundă, dospită, pregătită din făină de grâu, se obține cu o plămădeală specială, care se pregătește sau se “prinde” – după cum se zice în popor – în ziua Înălțării Sfintei Cruci. Dospirea pâinii destinate Euharistiei își are temeiul în tradiția evanghelică ioanică, mai precis în pasajul despre Cina cea de Taină săvârșită în ajunul sărbătoririi Paștelui evreiesc. Dimpotrivă, Biserica Apuseană folosește în slujba jertfei nesângeroase, pâine nedospită, urmând tradiției Evangheliilor sinoptice, care este menționată în relatarea Cinei cele de Taină din ziua Paștelui evreiesc. De precizat că, potrivit cinei pascale evreiești, se consuma pâine nedospită. Dospirea pâinii exprimă simbolic învierea Trupului lui Hristos după răstignirea pe Cruce.

Forma prescurii este rotundă. Pecetea ce se pune peste prescură este de asemenea rotundă. În cadrul peceții este sculptată forma de cruce, în centrul căreia se află un pătrat din care se extrage Sfântul Agneț – Trupul lui Hristos – cu însemnele $\text{I}\Sigma - \text{X}\Sigma - \text{NI} - \text{KA}$. Două bucați identice sunt poziționate orizontal pe cele două brațe ale formei de cruce. Existența celor două bucați suplimentare nu înseamnă extragerea a mai mult de un Agneț din aceeași prescură. Potrivit părerii lui I. Foundoulis, prezența acestora are un rol practic și complementar, utilizarea lor fiind posibilă doar în cazul în care Agnețul central, din momentul în care a fost scos, se constată că nu este potrivit pentru săvârșirea Sfintei Liturghii. Teologic vorbind, extragerea celui de-al doilea Agneț din aceeași prescură este de neconceput, având în vedere faptul că, dacă comparăm prescura cu pântecele Maicii Domnului, din el a ieșit doar Unul, Iisus Hristos. De aceea, chiar și când este vorba de extragerea a celui de-al doilea Agneț pentru Liturghia Darurilor Sfințite, preotul slujitor folosește o a doua prescură. Pe cele două brațe laterale ale formei de cruce se află părțile Maicii Domnului în partea stângă și alte două părți triunghiulare ale cetelor îngerești în dreapta.

Rânduiala prescurii din ziua de azi, pe care am descris-o, nu face parte din vechea tradiție a Bisericii. Până în secolul al XIII-lea pe disc se pune doar Agnețul. Treptat, începând cu secolul al XIV-lea, apar mărturii privind creșterea numărului de prescuri aduse pentru Maica Domnului, pentru Sfinți, dar și pentru credincioși, vii și adormiți, cu sau fără extragerea de părți speciale, practică care cu timpul s-a fixat permanent în Tradiția Bisericii având o influență simultană și asupra mărimii prescurilor. Prima mărturie relevantă o dă Patriarhul Constantinopolului Filothei Kókkinos în cartea intitulată

Rânduiala dumnezeiască a Liturghiei, pe care a scris-o în secolul XIV-lea.

Simbolismul prescurii este dublu. Conform unei interpretări, prescura simbolizează pântecele Maicii Domnului, din care S-a întrupat ca Om, Dumnezeu Cuvântul. Așa cum din pântecele ei S-a întrupat Domnul, la fel și din prescură se extrage Agnețul – Trupul lui Hristos. Conform unei alte interpretări patristice, prescura simbolizează omenirea, întreaga existență creată, iar pecetea prescurii simbolizează Biserica lui Hristos și Agnețul din centru, centrul adorării ei, adică pe Iisus. Totodată, este demn de menționat după cum ne spunea pururea pomenitul Părinte Dimitrios Tzerpos, că prescura, în timpul erei bizantine, nu era rotundă, ci pătrată, și definea întocmai concepția epocii despre structura liniară și ortogonală a universului.

După cum arată Sfântul Nicolae Cabasila, în timpul oferirii Cinstitelor Daruri se folosește doar o singură pâine – prescura – pentru extragerea Agnețului, aceasta fiind aleasă de preotul care slujește, din mulțimea de prescuri adusă de credincioși. Această practică simbolizează, după cum zice Sfântul, că după cum însuși Dumnezeu a ales personal trupul în care s-a întrupat și s-a pus în mijlocul celorlalți oameni, la fel și preotul alege una din prescuri, și anume aceea care este cea mai potrivită pentru extragerea Agnețului, cel care urmează să se preschimbe în Trupul Lui.

Orice abordare simbolică a prescurii conchide cu necesitatea folosirii pâinii în cult. Fără pâine trupul euharistic nu poate fi convocat și nici nu poate aduce jertfă nesângeroasă lui Hristos, așa cum ne-a fost transmisă și dăruită de către Însuși Domnul. Dacă lipsește pâinea euharistică, jertfa nu numai că este incompletă, ci chiar deviată către minciuni eretice care de-a lungul primelor secole creștine au propus folosirea a diferite tipuri de pâine și vin în Sfânta Liturghie. Această pervertire a tradiției euharistice modifică nu numai cultul, ci și învățătura hristologică a Bisericii, așa cum aceasta se exprimă în practica Trupului și potrivit căreia credincioșii ce urmează să mănânce pâinea o identifică în conștiința lor cu Trupul lui Hristos.

Sursa: www.pemptousia.ro

Știți voi cine-i Maica Domnului?

Ea este Împărăteasa Heruvimilor, Împărăteasa a toată făptura, cămara întrupării lui Dumnezeu-Cuvântul! Ușa Luminii, că lumina cea neapropiată gânditoare prin ea a venit în lume; Ușa vieții, că Viața Hristos prin ea a intrat; Poarta cea încuiată prin care n-a trecut nimeni decât Domnul, cum spune Proorocul Iezechiel (cap. 44, 2).

Scară către cer, pod către cer; porumbeța care a încetat pierderea sau potopul păcatelor, precum porumbeța lui Noe a adevărit încetarea potopului. Cădelniță dumnezeiască, că a primit focul dumnezeirii, și Biserica a Preasfântului Duh. Cine este Maica Domnului? Este Mireasa Tatălui, Maica Cuvântului și Biserica Duhului Sfânt.

Știți voi cine-i Maica Domnului?

Când auzi un blestemat de sectar că nu crede în Maica Domnului, fugi, că acesta este fiu al iadului. Vor vedea în ziua judecății ceea ce spune la Psalmul 44: De față a stătut împărăteasa de-a dreapta Ta, îmbrăcată în haină aurită și preaînfrumusețată (vers. 11). Maica lui Dumnezeu, Împărăteasa cerului și a pământului, câtă milă are de cei care au crezut în ea și au laudat-o, și câtă urgie are să vină peste cei care n-au crezut în ea! Ce vor face sectele care nu cred în Maica Domnului și popoarele care n-o cinstesc? Când ea stă de-a dreapta mării, stă de-a dreapta Sfintei Treimi! Și câte miliarde de suflete care au credință și nădejde în Maica Domnului vor trece ușor vămile văzduhului și din moarte la viață, pentru că au cinstit-o pe Maica Domnului. Deci, vă rog să nu lipsească din casă Acatistul Maicii Domnului, Paraclisul și alte rugăciuni către Maica Domnului! Și la icoana ei să ardă candela permanent. Când vezi icoana Maicii Domnului cu Pruncul Hristos în brațe, tu știi ce vezi acolo? Cerul și pământul! Cerul este Hristos, Cel mai presus de ceruri; Ziditorul cerului și al pământului; și Maica Domnului reprezintă pământul, adică toate popoarele de pe fața pământului, că ea este din neamul nostru. Este din seminție împărătească și arhierescă.

Brațele Maicii Domnului sunt mult mai puternice decât umerii heruvimilor și ale preafericitelor tronuri. Deci pe cine ține Fecioara Maria în brațe? Voi știți pe cine ține? Pe Cel ce a făcut cerul și pământul și toate cele văzute și nevăzute. Știți voi cine este Maica Domnului și câtă cinste, câtă putere și câtă milă are? Este mama noastră, că are milă și de săraci și de văduve și de creștini. ...

Ea s-a umplut de toate darurile Duhului Sfânt, devenind cămară. Dacă un om credincios înțelege tainele mari dumnezeiești, cu atât mai mult Maica Domnului. Ea și-a dat seama că este cămara lui Dumnezeu-Cuvântul. Și gândiți-vă, când Îl purta în brațe pe Hristos și-L alăpta, să sugă laptele de la ea: „Pe cine m-am învrednicit eu să nasc și să port în brațe?” De aceea ea s-a numit „roabă” (Luca 1, 38).

Iată cât har avea Maica Domnului! Și fecioria, că era de neam împărătesc, al lui David, și arhieresc, al lui Aaron; și nu făcea nimic dacă nu era smerită. Când a văzut ce misiune are ea pe pământ, i-a spus îngerului: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! S-a numit „roabă”. Dar a proorocit, când s-a dus ea la Ierusalim: Iată, de acum mă vor ferici toate neamurile! (Luca 1, 48). Ea își dădea seama. A devenit

maică după trup a lui Dumnezeu-Cuvântul. „Toate popoarele și îngerii și heruvimii, toate mă vor slăvi de-acum. Așa a voit Dumnezeu să mă aleagă din toate feciorelnic de pe fața pământului” (*Părintele Cleopa, Ne vorbește părintele Cleopa, nr. 7, Editura Mănăstirea Sihăstria, p. 23-25*) www.doxologia.ro

O pildă vie de soț autentic

Plină de viață, ea făcea și mici greșeli, însă pe el niciodată nu-l preocupau acestea, căci era copleșit de iubire.

Am întâlnit în viață o pilda de soț adevărat și autentic, care m-a cutremurat. A trăit aici, prin părțile noastre, un domn adevărat, care în firea sa purta întreaga desăvârșire omenească, cu ajutorului harului lui Hristos. La vârsta de treizeci de ani a socotit că este pregătit să facă pasul spre căsătorie. Ca un adevărat creștin, a stăruit cu multă rugăciune și cerere la Domnul nostru să-l lumineze și să-l ajute în scopul său. Și-a întors cugetarea spre cuvintele Scripturii: „femeia bărbatului de la Domnul se rânduiește” (Pilde 19,14).

S-a hotărât, așadar, să se însoare. Era încredințat că persoana care i-a fost pețită fusese trimisă de Dumnezeu. S-a făcut cu multă evlavie nunta, de vreme ce au fost ținute toate rânduielile noastre creștinești. Chiar dacă soția sa era mai tânără decât el cu zece ani, nu a ținut seama de aceasta, având credință statornică în pronia dumnezeiască. Deseori se purta cu ea ca și cum ar fi fost fata lui. Plină de viață, ea făcea și mici greșeli, însă pe el niciodată nu-l preocupau acestea, căci era copleșit de iubire. Pentru că avea afaceri însemnate în străinătate, îndatoririle obștești l-au obligat să se mute acolo. Cu rugăciune și crezând totdeauna în atotmăntuitoarea pronie a lui Dumnezeu, și-a luat soția împreună cu el. Însă după puțină vreme tânăra soție a început să fie nemulțumită. Bănuia că soțul ei a luat-o împreună cu el ca s-o despartă de mediul ei. El a încercat atunci să o liniștească, dar n-a reușit. Și soția a plecat, întorcându-se singură în Grecia.

A voit mai apoi să trăiască libertatea, potrivit patimilor și obișnuințelor pe care le deprinsese. Unii oameni „de meserie” au sfătuit-o spre cele rele și a ajuns să lucreze într-un cazinou ca femeie ușoară. Soțul, desăvârșit și mărturisitor, nu a încetat să se roage și să se neliniștească duhovnicește pentru ea în fiecare zi. Rugăciune sa, sau mai curând strigătul său către Dumnezeu era totdeauna același: „Doamne al meu, voi stăruii să te silesc pentru soția mea. Sfânta Ta învățătură că «femeia bărbatului de la Domnul se rânduiește» nu se va stinge niciodată din ființa mea. Ascultă rugăciunea mea, cererea mea, mijlocirea mea. Ce dacă, Doamne al meu, a căzut în înșelare o tânără copilă? Eu mă rog

pentru ea și nu voi înceta să plâng «în fața Ta ziua și noaptea». O voiesc pe soția mea. Eu, Doamne al meu, o iert. Tu nu o vei ierta? Nu o vei tămădui? Pentru ce, Atotbunule Stăpâne, «negraita» Ta chenoză nu ai ieșit căuându-l pe cel «pierdut», pe cel «rătăcit», pe cel bolnav? Mărturisesc în fața bunătății Tale că nu voi înceta să Te necăjesc, dacă nu îmi dai înapoi soția legiuită”.

A continuat acest erou timp de doi ani să se roage, să plângă, silind milostivirea preadulcelui nostru Mântuitor Iisus Hristos. În acest timp al stăruinței sale harul a lucrat. A trezit-o pe fată din căderea și pierzania ei și a făcut-o să mărturisească cu suspine: „Dumnezeu trebuie să facă acum alt iad, pentru că acesta care există este prea mic pentru mine!”. Cu sfială, fără curaj, s-a hotărât să-i scrie o scrisoare soțului care plângea: „Nu îndrăznesc să te numesc soț, nu am dreptul; însă, dacă mă întorc, mă vei primi fie și ca pe o slujnică?”. Numai decît ce acesta a primit scrisoarea, s-a și înseninat și a fost încredințat că a sosit momentul sfârșitului chinului lor. I-a răspuns cu fireasca sa tandrețe: „Iubirea mea, de ce ți-ai pierdut curajul? Nu te-am trimis eu în vacanța și-mi așteptam cu neliniște soția? Iubirea mea, când te vei întoarce în brațele mele?”.

După scrisoarea de răspuns, ea a prins curaj și i-a scris: „Vin de îndată”. S-au înțeleas asupra zilei sosirii și a așteptat-o la aeroport. Imediat ce ea a coborât și l-a întâlnit, a căzut jos și a început să se lovească, plângând tânguitor. Atunci a luat-o în brațele sale și mângâind-o au ajuns la automobilul lor. A așezat-o lângă el; o mângâia neîncetat, încercând să o înduplece să nu-și mai amintească nimic din cele trecute și spunându-i: „Pocăința pe toate le vindecă, de vreme ce ne vom ruga împreună”. Cu această tandrețe și delicatețe a sosit noaptea. Numai ce a închis ochii acest erou al jertfirii de sine și al iubirii, că „a fost răpit în vedere duhovnicească și a ajuns până la al treilea cer”. Nu putea să descrie și să istorisească cele de care a fost învrednicit de harul dumnezeiesc. A văzut cetele sfinților, „bunătățile cele nepieritoare ale celor mântuiți”, și întreaga iubire dumnezeiască, care l-a ținut în extaz. Atunci cu adevărat mi-am prihănit ticăloșia mea și mi-am spus: te lauzi în deșert, călugăre, cu viața ta, de vreme ce acesta, cu o singură jertfă, a fost ridicat până la „al treilea cer”. Iată o pildă și o icoană de soț și bărbat adevărat. După această întâmplare, fata s-a dovedit a fi o soție desăvârșită (ideală). (*Gheronda Iosif Vatopedinul, Dialoguri la Athos, Editura Doxologia, p. 131-133*)

Descrierea păcatelor

Dacă conștiința din om nu s-a pierdut, ea nu îi va da pace până când el nu va spune la spovedanie totul în amănunt.

Dacă conștiința din om nu s-a pierdut, ea nu îi va da pace până când el nu va spune la spovedanie totul în amănunt. Numai că nu trebuie să spună amănunțele care sunt de

prisos, care nu lămuresc esența lucrurilor, ci doar să le schițeze. O asemenea descriere a păcatului, care nu este străină de desfătarea cu amintirea păcatului, mai ales când e vorba de desfrânare,

Sfinții Părinți nu sfătuiesc să o admitem, pentru ca inima, care încă mai iubește păcatul, să nu târăgăneze, nici să se desfete cu păcatul. (*Starețul Nikon de la Optina, Ne vorbesc stareții de la Optina, Editura Egumenița, p. 73*)

Să ne împărtășim mai des?

Îndemnul la o împărtășanie deasă fără conștientizarea credincioșilor asupra importanței Sfintei Euharistii în viața noastră, fără a-i crește duhovnicește ca să-și dorească ei înșiși cât mai des

împărtășania, va rămâne un act liturgic exterior, care nu va produce schimbarea mult dorită a întregii lor ființe.

Am observat o încercare de revenire la tradiția primelor secole, când credincioșii primeau mai des Sfânta Împărtășanie, tradiție, de altfel, aducătoare de nespuse bucurii duhovnicești. S-a vorbit mult în ultimul timp despre acest lucru. În unele parohii se practică împărtășirea mai deasă, în altele, dimpotrivă, preoții au rămas reticenti, rezumându-se în a oferi credincioșilor miridele dumnezeiești doar în cele patru posturi de peste an. În unele mănăstiri duhovnicii recomandă deasă împărtășanie, în altele se manifestă oarecare rezervă. În atare situație ce-i de făcut? Se impune o scurtă privire în istorie pentru a observa că această nedumerire a planat asupra comunităților de credincioși chiar din primele veacuri creștine. Așadar, în Biserica primară creștinul se împărtășea într-o săptămână o dată sau de două ori datorită faptului că, în acele vremuri, singura zi liturgică era Duminica. Cu timpul însă, începând chiar din secolul al III-lea, pe lângă duminică au apărut ca zile liturgice miercurea și vinerea sau chiar sâmbăta. Însuși Tertulian recomanda celor care ajunau miercurea și vinerea, pentru a nu întrerupe postul, să ia la casele lor Sfânta Împărtășanie (fapt îngăduit pe atunci) și să se împărtășească după ce sfârșeau ajunarea. Unii au privit această tradiție drept o „forțare” din partea Bisericii ca membrii ei să fie împărtășiiți mai des. De aceea unele grupuri de credincioși au opus rezistență respectivei practici. Cu timpul, regula împărtășirii la fiecare slujbă a fost învinsă, în practică ajungându-se ca cei prezenți să se împărtășească de patru ori pe an: la Crăciun, la Botezul Domnului, la Paști și la Rusalii. Restabilirea obiceiului primordial al împărtășirii în fiecare duminică și

sărbătoare a întâmpinat opoziția tacită a credincioșilor. Astfel a apărut anafura, considerată un pogorământ făcut celor ce nu se împărtășesc. Ea semnaleză încheierea unui proces pe care, dacă l-am privi cu ochi critic, l-am putea considera, așa cum o fac unii istorici, ca un început al secularizării creștinului. Sfântul Ioan Gură de Aur consemnează faptul că, deși la Constantinopol Sfânta Liturghie se săvârșea în fiecare zi, credincioșii totuși nu se prezentau la împărtășit decât în Postul Mare, la Paști și la Epifanie, mergându-se până acolo încât unii nu se împărtășeau decât o singură dată pe an. Aceeași situație o aflăm și la Milano, unde-l găsim pe Sfântul Ambrozie dojenindu-și credincioșii că vin la împărtășit doar o dată sau de două ori pe an precum procedează „grecii”. Apropierea de Sfânta Euharistie nu mai constituia o practică a întregii comunități, în vremea Sfântului Vasile cel Mare. Dintre cei prezenți la Liturghie, participau la Cina Domnului numai cei deosebit de râvnitori, în timp ce ceilalți, destul de numeroși, se abțineau din motive de evlavie. De aceea, dorind a combate această practică, dumnezeiescul Vasile, în 372, scrie patriციenei Caesaria: „Este bun și folositor lucru a te împărtăși în fiecare zi, primind Sfântul Trup și Sânge ale lui Hristos”.

Din epistola întreagă adresată de Arhiepiscopul Cezareii Capadociei se desprinde ideea că împărtășania zilnică era recomandată doar anumitor persoane, iar nu întregii comunități, probabil în funcție de nevoile duhovnicești ale acesteia, ori spre vindecarea unor patimi sau boli trupești. Fericitul Augustin caracteriza astfel situația din acea perioadă: „unii se împărtășesc cu Trupul și Sângele Domnului zilnic, iar alții numai în anumite zile; în unele părți, nu rămâne nici o zi fără Liturghie, în timp ce în altele se săvârșește numai sâmbăta și duminica”. Străbătând negura timpurilor, întâlnim tulburările produse de mișcarea athonită condusă de Atanasie din Paros, pricinuite de împărtășania zilnică, ce l-au determinat pe Patriarhul ecumenic Teodosie să intervină. Printr-o gramată din anul 1772, dorind să potolească spiritele, el adeverește faptul că nu există un timp hotărât anume pentru împărtășire, ci singura cerință o constituie pregătirea prin pocăință. În anul 1785, Patriarhul Ecumenic Gavriil atrage atenția monahilor de la Athos printr-un tomos sinodal că „în ceea ce privește timpul împărtășirii cu Sfintele Taine se recunoaște ca împărtășirea mai deasă este de folos numai dacă se face cu vrednicie; dar pentru a fi cu vrednicie este necesară neapărat curăția nepătată a inimii noastre. Căci timpul de împărtășire nu-l hotărăște sărbătoarea și praznicul, ci conștiința curată și viața fără vină, iar dacă cineva vrea să participe la această jertfă, trebuie să se curețe cu multe zile înainte prin pocăință, rugăciune, milostenie, și prin cugetarea la cele duhovnicești și să nu se mai întoarcă la rele. Așa că, după Sf. Ioan și după dumnezeiescul Apostol să se cerceteze fiecare dintre noi pe sine și așa să mănânce din Pâine și Potir”.

Așadar, Biserica nu a creat o regulă care să specifice de câte ori are voie să se împărtășească un

credincios, dar a precizat că fiecare se poate împărtăși de câte ori dorește numai cu permisiunea duhovnicului său, ce trebuie să-l cerceteze atent la scaunul Sfintei Spovedanii, pentru ca nu cumva acesta, îndrăznind să se apropie de Sfintele Taine, să-și câștige, în loc de viață veșnică, pedeapsă și moarte veșnică. Astfel, mărturisirea și pregătirea reprezintă singurele condiții impuse de către Biserică privind împărtășirea credincioșilor, căci spunea Sfântul Ioan de Kronstandt: „dacă lumea n-ar avea Preacuratul Trup și Sânge al Domnului, ar fi lipsită de binele de căpetenie, binele vieții celei adevărate, binele vieții celei adevărate, n-ar avea decât iluzia vieții, n-ar avea darul sfințeniei”. Concluzionând, aș vedea o ieșire din impas în strădania preoților de a trezi în inimile credincioșilor dorința de a se împărtăși mai des, de a râvni mai mult să se unească cu Hristos prin dumnezeiasca Euharistie. Îndemnul la o împărtășanie deasă fără conștientizarea fiilor și fiicelor duhovnicești asupra importanței Sfintei Euharistii în viața noastră, fără a-i crește duhovnicește ca să-și dorească ei înșiși cât mai des împărtășania, va rămâne un act liturgic exterior, care nu va produce schimbarea mult dorită a întregii lor ființe. Cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur să ne fie tuturor pilduitoare atunci când dorim să ne împărtășim: „nici cei ce o dată, nici cei ce de multe ori, nici cei ce de puține ori, ci cei ce au știința gândului curată, cei ce au inima curată, cei ce au viață neprihănită. Cei ce sunt întru acest fel, totdeauna să se apropie; iar cei ce nu sunt întru acest fel, nici măcar o dată. Pentru ce? Pentru că își iau judecată, osândă, muncă și pedeapsă”. *arhim. Mihail Daniliuc*

Cum să-L facem pe Dumnezeu sa ne audă?

Sunt mulți oameni care se roagă lui Dumnezeu în diverse situații. Unii se roagă frecvent și au o pravilă de rugăciune, alții sporadic deoarece nu au reușit să-și pună o rânduială în viața lor, alții se roagă doar când au probleme sau au nevoie de ceva anume și-și amintesc că Dumnezeu este Vistierul Bunătăților și este darnic sau are puterea de a împlini rugăciunea. Și unii și alții însă trebuie să știe să se pună în fața lui Dumnezeu, să conștientizeze că în timpul rugăciunii Dumnezeu este prezent, este de față real și viu, chiar „palpabil”. Avem nevoie înainte de toate să conștientizăm cu sinceritate „CINE SUNTEM?”, „CE SUNTEM?”, în relația cu EL.

Sfinții Părinți spun că „cea mai bună faptă bună” pe care o putem face este să devenim împlinitori ai poruncilor, să devenim bine plăcuți lui Dumnezeu și apoi toate ni se vor împlini – dacă sunt după voia Lui. Adesea facem niște cereri aidoma cerșetorilor năimiți, fără smerenie, fără umilință, chiar fără respect. Am putea să ne întrebăm întâi de toate cum se roagă Dumnezeu de noi să ne schimbăm viața și nu-L auzim cu nici-un chip iar când noi o facem, ne dorim să fim auziți imediat. Avem nevoie să înțelegem cine este surdul noi sau Dumnezeu. Sfântul Ignatie Briancianinov în lucrarea Fărămiturile

Ospățului ne învață cum să ne așezăm la ceasul rugăciunii și să înțelegem taina din timpul rugăciunii:

PREGĂTIREA PENTRU RUGĂCIUNE!

Pentru a ne pregăti, trebuie să începem cu înlăturarea oricărei judecăți asupra semenului nostru și a oricărei supărări. Această pregătire ne-a poruncit-o Domnul însuși: “Iar când stați de vă rugați, iertați orice aveți împotriva cuiva, ca și Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greșelile voastre” (Marcu 11, 25 – 26).

Urmarea pregătirii constă, datorită credinței noastre, în supunerea și încredințarea totală voii sfinte a lui Dumnezeu, în înlăturarea îngrijorărilor. Trebuie, de asemenea, să fim conștienți de starea noastră de păcătoșenie, atitudine care naște pocăința și smerenia duhului. Singurul sacrificiu pe care Dumnezeu îl primește de la firea omenească căzută este pocăința în duh. “Că de ai fi voit jertfă Ți-aș fi dat”, zice Proorocul lui Dumnezeu, în numele tuturor oamenilor căzuți și care rămân în starea de cădere; nu numai că o oarecare jertfă parțială, a trupului sau a sufletului, nu te face plăcut lui Dumnezeu, ci chiar “arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgiși” (Ps. 50, 17-18).

Sfântul Isaac Sirul ne relatează următoarea maximă spusă de un alt Sfânt Părinte: “Dacă cineva nu se recunoaște de păcătos, rugăciunea lui nu este primită de Dumnezeu”. Stai în rugăciune înaintea lui Dumnezeu celui nevăzut ca și cum l-ai vedea, și cu siguranță că El te va vedea și te va privi atent.

Stai în fața lui Dumnezeu celui nevăzut cum stă un criminal în fața unui judecător sever și imparțial, convins de nenumăratele lui greșeli și condamnat la moarte. Este bine așa: tu stai în fața Stăpânului tău suveran și în fața Judecătorului tău; stai în fața Judecătorului în ochii căruia “nimeni din cei vii nu-i drept” (Ps. 142,2), care biruiește întotdeauna când judecă (ps. 50, 5), dar care nu condamnă pe nimeni până când, în nespusa Lui iubire de oameni, îl iartă pe om de păcate și “nu intră la judecată cu robul Său” (Ps. 142, 2). încercând frica lui Dumnezeu și percepând, sub efectul acestei frici, prezența Sa în timpul rugăciunii, vei vedea fără să vezi, duhovnicește, pe Cel nevăzut, și vei înțelege că rugăciunea este starea în fața nemitarnicului tribunal al lui Dumnezeu. Stai în timpul rugăciunii cu capul plecat, cu ochii ațintiți în pământ, drept pe picioarele tale și neclintit. Susține-ți rugăciunea prin strângerea inimii, prin suspine izvorâte din profunzimea sufletului și prin belșug de lacrimi, în timp ce te rogi o atitudine exterioară cuviincioasă este esențială, și-i ajută îndeosebi pe cei ce sunt angajați în nevoia rugăciunii, mai ales pe începătorii a căror dispoziție sufletească se confruntă în mare măsură cu atitudinea trupului.

† FĂRĂMITURILE OSPĂȚULUI † — SFÂNTUL
IGNATIE BRIANCIANINOV

**CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI
"CĂTĂTORIM ÎMPREună BISERICĂ PENTRU
PAROHIE"**

➤ prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.

➤ prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

➤ cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

**LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN
PAROHIA NOASTRĂ**

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic

- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.

- Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie (în perioada posturilor)

- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

- Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- I și a III Duminică din lună Vecernia zilei începând cu ora 17.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- II și a IV Duminică din lună, Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 17.00. De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

*Începând din luna septembrie 2013, în parohia noastră se va activa programul parohial „Unul dintre noi”. Prin acest program un grup de voluntari din parohia noastră va contribui la salvarea de vieți omenești, prin donarea de sânge la spitalul civil din Pescara. Cei ce vor să se înscrie în acest program să se adreseze preotului.

* Începând din anul 2013, în cadrul parohiei noastre există programul “La mulți ani de ziua ta!”.

Prin acest program, se vrea a se ajunge la unitatea parohiei, făcând ca momentele unice din viața noastră, anume serbarea zilei de naștere, să fie împărtășite și celorlalți.

În acest an fiecare dintre cei ce s-au înscris în acest program sau au săvârșit Sfinte Taine în parohia noastră, au fost sunați de ziua lor de către preotul paroh.

Se vrea ca în anii viitori să se facă o rubrică în revista parohială și pe site-ul parohial, care să amintească nouă tuturor de sărbătorii săptămânii.

Cei ce doresc să se înscrie în acest program, pot trimite un mail sau sms (vezi Contact), în care să specifice numele, prenumele persoanei sau persoanelor, numere de contact, zona de reședință și data nașterii.

Anul 2 N° 25 18.08.2013. Acest număr s-a tipărit în 30 de exemplare și se distribuie gratuit.

**BISERICĂ ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI
CEI CONȚINĂȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCATULUI ESTE
MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM
SIRVIL**

SLAVĂ LI DUMNEZEV PENTRU TOATE!

